

24-03-18

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“হে প্ৰিয় সন্তানসকল- তোমালোক আত্মিক যাত্ৰাত ব্ৰতী হৈ আছা, তোমালোকে দেহৰ ভাৱ এৰি আৰু পুৰণি দুনিয়াক পাহৰি
পুনৰ ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব, এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে”

*প্ৰশ্ন:- সাক্ষী হৈ কোনটো কথা প্ৰত্যেকে নিজক নিজে সুধিব লাগে?

*উত্তৰ:- যেনেকৈ পিতাই সাক্ষী হৈ প্ৰত্যেক সন্তানৰ অৱস্থাক চায় যে এওঁৰ অৱস্থা কেনেকুৱা? পিতাক পোৱাৰ পিছত অতিন্দীয়
সুখৰ অনুভৱ কৰিছেনে নাই? এনেকৈ নিজকে সুধিব লাগে যে আমি নিজকে কিমান সৌভাগ্যশালী বুলি ভাবোঁ? কিমান
সুখত থাকোঁ? পিতাৰ পৰা পুৰা সম্পত্তি লৈছোঁনে? উত্তৰাধিকাৰী বনাইছোঁনে? যোগবলৰ দ্বাৰা পাপ ভস্ম কৰি পূণ্য আত্মা
হৈছোঁনে?

*গীত:- নিশাৰ পথিক ভাগৰি নপৰিবা...

ওম্ শান্তি। এইটো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যেনেকৈ আত্মা শান্ত স্বৰূপ হয় তেনেকৈ পৰমপিতা পৰমাত্মাও শান্ত স্বৰূপ হয়।
‘ওম্’ ৰ অৰ্থও বুজোৱা হৈছে যে ‘ওম্’ অৰ্থাৎ মই আত্মা, এয়া মোৰ দেহ। সন্যাসী সকলে কয় মই ব্ৰহ্ম। তেওঁলোকে ব্ৰহ্ম তত্বকে
ঈশ্বৰ বুলি ভাবে। ৰচনাক মায়া বুলি কৈ দিয়ে। অহম ব্ৰহ্মাস্মিৰ এইটো অৰ্থ উলিয়ায়। কিন্তু সকলোখিনি ভুল। মনুষ্যই যি কৰে
সেয়া সকলোখিনি মনুষ্যই শুনা-শুনোৱা কথাৰ ওপৰত। যিয়ে যিখিনি বুজাইছে, যিয়ে নিয়ম শিকায়, সেইমতে চলিব ধৰে।
তেওঁৰ নাম হৈ যায়। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্দ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া পিতাই কয় হে পথিক.....,ক’ৰ পথিক? পৰমধামৰ পথিক। এয়া
হৈছে আত্মিক যাত্ৰা আত্মাৰ বাবে। আত্মাক পুনৰ উভতাই লৈ যাবৰ বাবে কৰা যাত্ৰা। গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক) নিশ্চয় লাগিব।
বিদেশৰ পৰা যেতিয়া আহে তেতিয়া তেওঁলোকৰ বাবে গাইড দিয়া হয়, মুখ্য মুখ্য স্থানসমূহ দেখুৱাবৰ বাবে। পৰমপিতা
পৰমাত্মাকো গাইড বুলি কোৱা হয়, পাণ্ডা সকলকো গাইড বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় - সন্তানসকল, মই এতিয়া আহিছো
তোমালোক সন্তানসকলক পুনৰ উভতাই লৈ যাবৰ বাবে। কিমান সুন্দৰ যাত্ৰা। যাৰ বাবে ভক্তসকলে আধাকল্পৰ পৰা ভক্তি কৰি
আহিছে। কয় - আহা, আমাক আমাৰ পৰমধামলৈ লৈ যোৱা। সেই শাৰিৰীক যাত্ৰা অনেক প্ৰকাৰৰ। কিমান শাৰিৰীক পথ
পদৰ্শক আছে। আত্মিক পথ পদৰ্শক এজনেই। তেওঁলোকে আকৌ পাণ্ডৱ সেনা, শক্তি সেনা দেখুৱাই দিছে। যুদ্ধ আদিৰতো
কোনো কথা নাই। পিতাই বহি বুজায় - হে প্ৰিয় সন্তানসকল। প্ৰথমতে এইটো নিশ্চয় হ’ব লাগিব যে তেওঁ পিতা হয়।
তোমালোকৰ বুদ্ধি যোগ পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগে। বাবা আহিছে আমাক পুনৰ উভতাই লৈ যাবৰ বাবে। ইয়াত এয়া হল
দুখধাম, পতিত দুনিয়া নৰক। হেল (নৰক) নামো আছে নহয়। গায়নো কৰে স্বৰ্গ গামী হ’ল (left for the heavenly adobe)
নিশ্চয় কোনো নতুন বিষয় হ’ব। মনুষ্যই নাজানে কেৱল কৈ দিয়ে। নিয়ম-নীতি যি চলি আহিছে তাকে কৈ দিয়ে অমুক জ্যোতিত
বিলীন হৈ গল অৰ্থাৎ আত্মা পৰমাত্মা হৈ গ’ল। এইটো নাজানে যে এয়া ড্ৰামা হয়। আত্মা অমৰ। এই অবিনাশী আত্মাত ৮৪
জন্মৰ পাৰ্ট নিহিত হৈ আছে। পৰম আত্মাতো পাৰ্ট নিহিত হৈ আছে। ইয়াকে কোৱা হয় বিস্ময়কৰ ড্ৰামা। পৰমাত্মাতকৈয়ো
তোমালোক পাৰ্টধাৰীসকলৰ পাৰ্ট বেছি। তেওঁতো হ’ল ৰচয়িতা, পৰিচালক। তোমালোক যিসকল দেৱী-দেৱতা হোৱা তেওঁলোকৰ
পাৰ্ট আটাইতকৈ বেছি। আদিৰ পৰা অন্তলৈ তোমালোকৰ পাৰ্ট আছে। সত্যযুগ, ত্ৰেতা পিতাৰ পাৰ্ট নাই। তাত বাবাই একো
কৰিবলগীয়া নহয়। এই সময়ত মই বহুত সেৱা কৰোঁ। তোমালোক সন্তানসকলকো আৰু ভক্ত সকলকো মান্তি কৰাবলগীয়া হয়।
ভক্তসকলৰ সাক্ষাৎকাৰ হ’লে তেওঁলোকে ভাবে যে আমি ঈশ্বৰক পাই গ’লো। ভক্তসকলৰ কিমান নাম আছে! সেয়া হৈছে
ভক্তমালা আৰু এয়া হৈছে ৰুদ্ৰমালা। জ্ঞান মালাত ভক্তি নাথাকে। তেওঁলোকে জ্ঞান সাগৰৰ পৰা জ্ঞান ধাৰণ কৰি ভক্তসকলকো
উদ্ধাৰ কৰে। তেওঁলোকৰেই পিছলৈ ৰুদ্ৰমালা হয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা যে আমি আত্মিক যাত্ৰা ব্ৰত হৈ আছোঁ। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও স্মৰণ বঢ়াব লাগে।
তেওঁ (পিতা) হ’ল বহুত মিঠা। পিতাই ৰচনা কৰে, সন্তানসকলক সৃষ্টি কৰে। ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী বনাইছে। সকলোৱে কয় আমি

শিৱ বাবাৰ সন্তান হওঁ আকৌ তেওঁ মুখ্য নিদেৰ্শ দিয়ে যে 'মনমনাভব'। মই আহিছো তোমালোকক পঢ়াবলৈ। ঠিক ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে যেনেকৈ মই এই ৰাজযোগ শিকাইছিলো। মই নিৰাকাৰ আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতো। তোমালোকে নিজৰ ইন্দ্রীয়ৰ আধাৰ লোৱা। মই এওঁৰ ইন্দ্রীয়ৰ আধাৰ লওঁ। এতিয়া তোমালোক পুনৰ উভতি যাব লাগিব সেইবাবে পুৰণি দুনিয়াক পাহৰি যাব লাগে, ইয়াকে সন্যাস বুলি কোৱা হয়। প্ৰথমতে নিশ্চয় কৰিব লাগে - মই আত্মা হওঁ, দেহ নহয়। এই দেহ ভাৱ পাহৰি যাব লাগিব। পুৰণি দুনিয়াক এৰিব লাগিব। এতিয়া মই পুনৰ উভতাই লৈ যাবলৈ আহিছো সেইবাবে মোৰ শ্ৰীমতত চলা। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ আদিক পাহৰি যোৱা। এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। যত্ন নকৰিলে জানো ৰাজ্য-ভাগ্য পাবা! বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগিব। যি জ্ঞান মোৰ ওচৰত আছে এতিয়া তোমালোকৰ ওচৰতো আহি গ'ল। তোমালোকক সংক্ষেপত আৰু বিস্তৃতভাৱেও বুজোৱা হয়। বীজৰ পৰা ইমান ডাঙৰ বৃক্ষ হয়। আকৌ বৃক্ষৰ বিস্তাৰত গলেতো বহুত বিস্তাৰ হ'ব। পিতাই কয় যে এতিয়া তোমালোকে এই পুৰণি বৃক্ষজোপাক পাহৰি যোৱা। এতিয়া মাথোন মোক স্মৰণ কৰি থাকা। ভগৱানে কয় - মই তোমালোকক ৰাজযোগ আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান দিওঁ। এই ৰচনা কিদৰে ৰচো, কেনেকৈ বৃদ্ধি হয়। এয়া হৈছে ড্ৰামাখনক বুজি পোৱা। গতিকে মনুষ্যেই জানিব। ভগৱানে পঢ়াবও মনুষ্যকেই। মুখ্য হৈছে গীতা। গীতাৰ নাম আছে। গীতাত আছে ভগৱানৰ বাণী। এনে নহয় নহয় যে ব্যাস ভগৱানৰ বাণী..... কোৱা হয় যে কৃষ্ণ ভগৱানে গীতা শুনায়, ব্যাসে লিখিলে। সেয়াতো পাছত লিখা হৈছিল নহয় জনো। এই সময়ত লিখা হ'লেতো বিনাশ হৈ যাব। তোমালোকে এয়া খুউব বেছি দুই বা চাৰি হাজাৰ বনাবা। সেই গীতাতো লাখ-কোটিৰ হিচাপত আছে। তথাপি এইখনেই পুৰণি শাস্ত্ৰ ওলায় যাৰ পৰা পুনৰ কপি কৰে, যি সেই গীতাত আছে সেয়াই ওলাব। ড্ৰামাত সেয়াই নিৰ্দ্ধাৰিত হৈ আছে। যি সময়ত শাস্ত্ৰ লিখিছিল সেই সময়তে আকৌ নিশ্চয় লিখিব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণো তেওঁলোকেই হৈ আছে। তাতেই আকৌ তেওঁলোকৰ মহল আদি হ'ব।

এই সময়ত বাবাই এই কল্পবৃক্ষ আৰু ড্ৰামাৰ জ্ঞান দিছে। বাবাই কয় - তোমালোকে এতিয়া একগোট হৈছা, কল্প কল্প লগ পাই থাকিবা। ভগবানুৱাচ বুলিও লিখা আছে। মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাও। ভগৱানে নতুন সৃষ্টি ৰচা গতিকে নিশ্চয় তেওঁলোকক ৰজা বনাব। দ্বাপৰৰতো নবনাব নহয়। কয় যে কল্প কল্প মই সংগমতেই আহো। গাইডতো শেষলৈকে লগত থাকিব। সেই গুৰুসকলতো মৰি যায় তাৰ পিছত তেওঁলোকেই গড়ি চলে। পিতাই কয় যে মইতো তোমালোক সকলোকে পুনৰ লৈ যাব লাগিব। মই মোৰ সময়তেই আহো। এইবোৰ কথা আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। মনমনাভব শব্দ গীতাতো আদি আৰু অন্তত আছে। এয়াই কয় যে মোক স্মৰণ কৰা। মই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে গঢ়ি তুলিম। ৰজাৰো ৰজা বনাম। সেই সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী পৰিয়ালত তোমালোকে পুণৰ জন্ম ল'বা। এতিয়া তোমালোক কলিযুগত আছা। কলিযুগৰ পৰা তোমালোকক সত্যযুগলৈ লৈ গৈ আছে।

মই কল্পই-কল্পই আহি প্ৰতিষ্ঠা কৰো। এই সময়তেই আহিম। ময়ো ড্ৰামাত বান্ধ খাই আছো। সাক্ষী হৈ প্ৰত্যেকৰে অৱস্থা প্ৰত্যক্ষ কৰো যে এওঁৰ অৱস্থা কেনে আছে, বেহদৰ পিতাক পাই অতীন্দ্রীয় সুখৰ অনুভৱ কৰিছে নে নাই? প্ৰত্যেকেই নিজৰ অন্তৰক সোধা - আমি নিজকে কিমান সৌভাগ্যশালী বুলি ভাবো? পিতাৰ সন্তান হৈছো যেতিয়া পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সম্পত্তি লৈছানে? এনেকুৱাও নহয় যে পিতাই সকলোকে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বনাব। এয়া হৈছে শিক্ষা, যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰে। বিদ্যালয়ত পঢ়িবলৈ গ'লেতো লক্ষ্য-উদ্দেশ্য থাকে নহয় জানো। তোমালোকে জানা যে ৫ বছৰ আগৰ দৰে হুবহু পিতা আহি ৰাজযোগ শিকাই আছে। ভগৱানে কয় - মই তোমালোকক পতিত মনুষ্যৰ পৰা পাৱন দেৱতা বনাওঁ। ঈশ্বৰে পঢ়ায় যেতিয়া নিশ্চয় দেৱী-দেৱতা বনাব। যি দৰে বেৰিষ্টাৰে বেৰিষ্টাৰ বনায়। ভক্তি মাৰ্গত ভগৱতী-ভগৱান বুলি কয় কিন্তু হয় দেৱী-দেৱতা। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম বুলি কোৱা হয়।

তোমালোকে জানা যে কেনেকৈ পিতা আহি আমাক পঢ়ায়। মুখ্য লক্ষ্য-উদ্দেশ্য বুদ্ধিত আছে। চক্ৰতো বুদ্ধিত ঘূৰাবই লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। পৱিত্ৰ নহলে পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক কেনেকৈ হ'বা। এই ড্ৰামাৰ ৰহস্য আৰু কোনেও বুজি নাপাব। এই চিত্ৰ আদিও পিতায়েই বনাইছে। বাবাতো আৰ্টিষ্ট নাছিল। এইবোৰ বস্তু আৰু কোনেও বনাব নোৱাৰে। এয়া মেপ। এয়া বৃক্ষ, বীজ ওপৰত আছে। কল্প বৃক্ষৰ তলত জগদম্বা বহি আছে, যিয়ে সকলোৰে সুখৰ কামনা পুৰণ কৰে। সত্যযুগত

দুখৰ নামেই নাথাকিব। তোমালোকে ক'বা যে আমি নতুন দুনিয়াৰ মালিক হৈ আছো। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাবলৈ ভগৱানৰ সময় নালাগে.....শিখসকলে তেওঁৰ মহিমা কৰে। দেৱ-দেৱতাসকলেই স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। তেওঁলোক এতিয়া আন ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰ হৈ গৈছে, আকৌ ওলাই আহিব। আমিও আগতে হিন্দুধৰ্ম বুলি লিখিছিলো। এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মৰ বুলি কওঁ। যদিও আমি ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মৰ বুলি লিখো কিন্তু তথাপি হিন্দু বুলি ভাবি লয় কিয়নো তেওঁলোকৰ ওচৰত ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মৰ কোনো স্তম্ভ নাই। আমি দেৱী-দেৱতা বুলি কলেও সলনি কৰি হিন্দু বুলি লিখি দিব কাৰণ ব্ৰাহ্মণ অথবা দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ নামেই লুপ্ত হৈ গৈছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি সেই দেৱী-দেৱতা হ'বৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। তাত যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজা সকলোৰে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰেই সাজ-পোছাক থাকে। পীতাম্বৰ-এয়া হ'ল সত্যযুগী সূৰ্যবংশীৰ সাজপাৰ। ত্ৰোতাত ৰামৰাজ্যত আকৌ বেলেগ সাজপাৰ হয়। ৰীতি-নীতি বেলেগ হয়। কৃষ্ণক সদায় পীতাম্বৰধাৰী বুলি কোৱা হয়।

সেয়েহে এতিয়া নিশ্চয় কৰিব লাগে যে পিতাই আমাক স্বৰ্গৰ সম্পত্তি দিয়ে। এই মৃত্যুলোক শেষ হ'ব। যেতিয়া তোমালোকে নিৰন্তৰ পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব। তেতিয়া সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হৈ যাব। এই যোগবলেৰেই পাপ খণ্ডন হৈ থাকিব, পুণ্যাশ্ৰা হৈ যাব। তোমালোক পিতাৰ ওচৰত সমৰ্পিত হোৱা, পুণ্য কৰা। আকৌ স্মৰণৰ দ্বাৰা আত্মা পৱিত্ৰ হৈ গৈ থাকে। যাকেও নহওঁক বুজুৱা অতি সহজ। ভগৱানৰ বাণী কেতিয়া শুনিছানে? স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰোতা সেইজনেই পিতা। পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰিব লাগে। মহাৰাজ হ'ব বিচৰা যদি কোৱা তুমি কিমান প্ৰজা তৈয়াৰ কৰিলা? এনেকৈ বহুতে লিখে অমুকে মোক দৃষ্টি দিলে, তীৰ লাগি গ'ল। প্ৰজা তৈয়াৰ কৰিবলৈ আৰু উত্তৰাধিকাৰী বনাবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। প্ৰজাতো বহুত সহজে হৈ যায় কিন্তু সিংহাসনত কোন বহিব? সেয়াও যত্ন কৰি বনাব লাগে। মায়াজিৎ, জগতজিৎ হ'ব লাগে। মায়াক লগত পৰাজয় হোৱা মানে পৰাজয়। পিতাৰ পৰা শক্তি লোৱা। তোমালোক সন্তানসকলে এইটো যত্ন কৰিব লাগে। কোনো কথা নুবুজিলে সুধিব লাগে। পিতাই পঢ়ায় গতিকে কোনো ধৰণৰ সংশয় আহিব নালাগে। অনেক প্ৰকাৰৰ সংকল্পৰ ধুমুহা আহে। বুদ্ধিযোগ আঁতৰাবলৈ চেষ্টা কৰিব। ধুমুহা লাগিব, মায়াই বহুত হায়ৰাণ কৰিব। পিছত ক'ব যে মগজেই নষ্ট হৈ গৈছে। যি বেমাৰ আগতে হোৱা নাছিল সেয়া এতিয়া হ'ব। বিয় বহুত আহিব, এইবোৰ কথাত দুৰ্বল হ'ব নালাগে। অচ্ছা!

বাপদাদা অতি মিঠা মম্মাৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) পিতাই যি প্ৰথম শ্ৰেণীৰ যাত্ৰা শিকাইছে, সেই আত্মিক যাত্ৰাত থাকিব লাগে। শ্ৰীমতত দেহ সহিত সকলো পাহৰি যাব লাগে।
- (2) কেতিয়াও মায়াক ধুমুহাত দুৰ্বল বা সংশয় বুদ্ধিৰ হ'ব নালাগে। কোনো কথাত মুৰ্চিত হ'ব নালাগে।

***বৰদান:- উপলব্ধিৰ দ্বাৰা নিৰ্বলীৰ পৰা শক্তিশালী হওঁতা মাষ্টৰ সৰ্ব শক্তিমান হোৱা।**

মানুহৰ জীৱনৰ মানৱতাৰ আধাৰ আত্মাৰ ওপৰত, মই কেনেধৰণৰ আত্মা হওঁ, কি হওঁ - যদি এইটো উপলব্ধি কৰি লোৱা তেতিয়া শান্তি স্বধৰ্ম হৈ যাব। মই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হওঁ, সৰ্বশক্তিমানৰ সন্তান হওঁ - এইটো উপলব্ধিয়ে নিৰ্বলীৰ পৰা শক্তিশালী বনাই দিয়ে। এনেকুৱা শক্তিশালি আত্মা বা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান আত্মাই যি বিচাৰে, সেয়া প্ৰেক্ষিতকৈল কৰিব পাৰে।

***গ্লোগান:- যি মনেৰে মহাদানী তেওঁ কেতিয়াও সংকল্পৰ বশ হ'ব নোৱাৰে।**

!!ওম্ শান্তি!!
